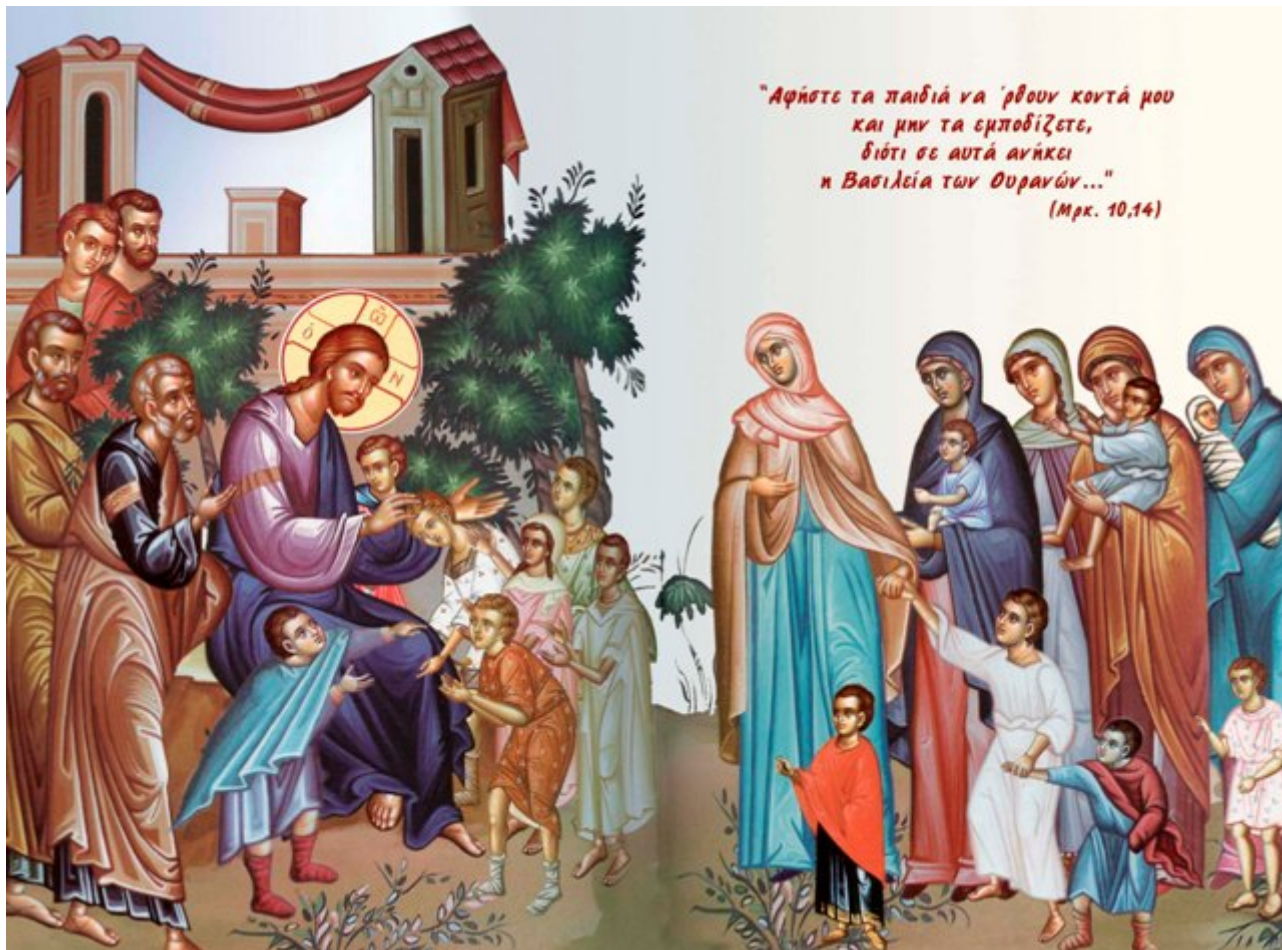

“Πολλά παιδιά βίωσαν την αληθινή χαρά στο κατηχητικό σχολείο της ενορίας τους”

/ [Νέοι και Εκκλησία](#)

Οι περισσότεροι γονείς στο άκουσμα περί κατηχητικών σχολείων δείχνουν μια αποστροφή αδικαιολόγητη. Ταυτόχρονα οι ίδιοι έχουν ήδη από την τάξη του νηπιαγωγείου σχηματίσει την καλύτερη γνώμη για τα παιδιά τους. Το παιδί μου είναι έξυπνο, καλό, κοινωνικό, έχει κάτι το ιδιαίτερο. Φράσεις που ακούμε συχνά σε συναναστροφές με άλλους γονείς. Πολλές φορές όμως ζούμε σε μια ψευδαίσθηση, σε μια ουτοπία. Φανταζόμαστε το παιδί μας ως μελλοντικό δικηγόρο, ως γιατρό ακόμη και ως πρωθυπουργό με οικονομική πάντοτε ευχέρεια. Δυσκολευόμαστε να δούμε το παιδί μας απλά ευτυχισμένο, σε ένα ασφαλές οικογενειακό περιβάλλον, περιστοιχισμένο από καλοπροαίρετους ανθρώπους και με έναν καλό σύντροφο στο πλάι του. Στη διάρκεια όμως της σχολικής ζωής του δημοτικού σχολείου έρχονται και τα πρώτα σύννεφα προβληματισμού για τη συμπεριφορά του παιδιού μας. Η δασκάλα θα μας καλέσει και τότε θα ακούσουμε

για πρώτη φορά ότι το παιδί μας έχει ενδείξεις παραβατικής συμπεριφοράς (που δεν έχουν να κάνουν με θέματα που αφορούν την επίδραση ψυχολογικών και ψυχο-κοινωνικών προβλημάτων της οικογένειας στην εμφάνιση παραβατικής συμπεριφοράς από τα παιδιά, όπως για παράδειγμα γονείς σε διάσταση ή γονείς χωρισμένοι, γονέας/ γονείς που κακοποιούν τα παιδιά κ.λπ).

Η αγωγή που δίδεται από το σπίτι στα παιδιά στις περισσότερες περιπτώσεις είναι η αγωγή της κοσμικής ζωής και της ευμάρειας με χαλαρούς ελέγχους και έλλειψη επικοινωνίας. Θέλουμε πάντα να δίδουμε στα παιδιά μας τα καλύτερα χωρίς στερήσεις ενώ αυτό στην πραγματικότητα δημιουργεί ανεξέλεγκτες καταστάσεις στην ψυχосύνθεση του παιδιού και έχει ως συνέπεια να νομίζει ότι μπορεί να κάνει και να αποκτή ό, τι θέλει εύκολα και γρήγορα.

Πολλά από τα παιδιά που βίωσαν την αληθινή χαρά σε κάποιο κατηχητικό σχολείο της ενορίας τους, άλλαξαν με τον καιρό νοοτροπία και άρχισαν να βλέπουν τη ζωή κυριολεκτικά με άλλα "μάτια". Τα παιχνίδια τους π.χ. από βίαια και μοναχικά έγιναν πιο ομαδικά με περισσότερο ενδιαφέρον.

Τα μαθήματα γίνονται συνήθως σε χώρο του ναού με την επιτήρηση του υπευθύνου ιερέως νεότητας και από εξαίρετους κατηχητές/ριες διορισμένους από την εκάστοτε Μητρόπολη ή Αρχιεπισκοπή. Πολλοί γονείς όμως ακόμη και σήμερα θεωρούν ότι τα κατηχητικά είναι ξεπερασμένα. Στην εποχή μας τα κατηχητικά σχολεία δραστηριοποιούνται δυναμικά μέσα στο πολιτισμικό κεφάλαιο ως έκφραση της κοινωνικοποίησης των παιδιών μέσω διαφόρων προγραμμάτων(κατασκήνωση στην πόλη, αθλητικές-εικαστικές δραστηριότητες, εκπαιδευτικές και ψυχαγωγικές εκδρομές κ.α) ενώ άπειρο κατηχητικό υλικό βρίσκεται διαθέσιμο στο διαδίκτυο.

Η ευρύτερη προσφορά του Κατηχητικού σχολείου στους νέους σήμερα, θα μπορούσε να συμπεριληφθεί στα εξής ακόλουθα: 1) καλλιεργεί την αγάπη για τον Θεό και το συνάνθρωπο 2) βοηθάει στη διάκριση των ποικίλων κινδύνων και παγίδων της ζωής 3)προσφέρει τα απαραίτητα πνευματικά εφόδια για την αντιμετώπιση των δυσκολιών και αδιεξόδων που παρουσιάζονται στο διάβα της ζωής 4) καθοδηγεί στο δρόμο του ορθοδόξου χριστιανικού ήθους 5) διδάσκει το σεβασμό των αξιών της κοινωνίας μας 6) βοηθάει στην αποφόρτιση από την πίεση, το βάρος και την κούραση της καθημερινότητας 7)συντελεί στην κοινωνικοποίηση μέσα από το ομαδικό πνεύμα των συνάξεων και της ψυχαγωγίας και 8)συμπληρώνει το έργο των γονέων και των δασκάλων, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση μιας υγιούς και ολοκληρωμένης προσωπικότητας.

Σε μια εποχή λοιπόν που τα ναρκωτικά κάνουν θραύση, η παραβατικότητα ανθεί και τα παιδιά μας απειλούνται ανά πάσα στιγμή και ώρα από ποικίλους κινδύνους

είναι καιρός να σκεφθούμε να στείλουμε τα παιδιά μας στη θαλπωρή της Εκκλησίας, εκεί που υπάρχει αγάπη και ασφάλεια, εκεί που το παιδί μας θα αναπτύξει ισχυρό χαρακτήρα και θα μάθει να σέβεται τον εαυτό του και τους άλλους, να αγαπάει και να εκφράζει ελεύθερα τη σκέψη και τα συναισθήματά του. Το παιδί στο κατηχητικό σχολείο δεν έχει να χάσει τίποτα, ελάχιστες ίσως ώρες, οι οποίες όμως θα αποδειχθούν στο μέλλον βάλσαμο τόσο για το ίδιο και την οικογένειά του, όσο και για το σύνολο της κοινωνίας.

π. Γεώργιος Χριστοδούλου